

10 חודשים אחרי נישואי אלי המשותק עם נערה בריאה ויפה, מנהל

וזה אותו ותמך בו בכל אותן מילחמות ארוכות, שנים רבות. אלי ניצח במילחמותיו הגדולות. המילחמת מות שהפסיד, היו רק משום שלא היו די חשובות או די "אתגריות" כפי שהוא אוהב להתבטא.

אולם ניצחונו הגדול ביותר של אלי, גולת-הכותרת לכל נצחונותיו האחרים, הוא עובדת היותו נשוי, מזה עשרה חודשים תמימים לציפי — נשוי ומנהל היי משפחה, כמו כל זוג נשוי ואוהב רגיל, על כל הכרוך בכך.

אהבתו של אלי מייזלס למין החלש החלה בגיל צעיר ביותר. כבר בגיל תשע הוא ביקש, כמעט במפגיע, מבתי-כיתה שלו, להיות "החברה שלו". והיא הסכימה בשימחה.

האהבה אותה רחש אלי לנשים באה לידי ביטוי בצורות שנות, בגילים שונים.

..אילולא המין היה כלי-כך חשוב לאלי, הייתי מוכנה לחיות איתו גם בלי זה"

בתחילה היה הוא השדכן של הכיתה, דאג "לסדר" שידידיו יהיו החברים של ידי-דותיו, וציין ביומנו כל הצלחת שידוך, וגם כל "הפסקת חברות".

במשך השנים החל דואג גם לשידוכים של עצמו, כאשר האובייקטים למיתקפותיו הרומנטיות היו דווקא אותן ילדות שהיו היפות ביותר בכיתה או בשבט הצופי, הי-מבוקשות ביותר, עליהן היתה התחרות הרבה ביותר.

ב גיד מבורך יותר נפרד אלי מ-אהבות-הילדות המכאיבות והמרעשות והחל מנהל רומנים סוערים עם נערות בנות-גילו, ולפחות בשני מיקרים, הגיע עד לסף נישואין ממש.

אחד האוצרות השמורים ביותר בבית מייזלס הצעירה היום, הוא אלבום-תמונות בו מופיעות תמונותיהן של כמה עשרות צעירות, אחדות מהן יפהפיות ממש. "לאלבום שלי" סיפר השבע אלי, "נכ-נסו רק אותן בחורות שאהבתי. זה לא סתם אוסף של תמונות מיקריות."

"דיה חושך, ורק אור הירח וה-כוכבים קרץ לנו, והמקום היה חלומי. אלי היה בורזעתי כתינוק, כש-ראשו על חזי ואני מצמידה אותו אלי בחוקה. נישקתי אותו, הרעפתי עליו אהבה, אבל כשאנחנו במיטה, אני מרגישה את עצמי כתינוקת. אנחנו משחקים מישחקי-אהבה ושואבים כוח ועידוד אחד מהשני." תיאור רומנטי זה הוא תיאורה הנאמן של נערה שימלאו לה שמונה-עשרה שנים בעוד ארבעה חודשים, האהבת נער בן-25, תיאור די שיגרתי של נערה מאוהבת, חסרת דימיון, אולי, אך חשה ומרגישה

..המין בינינו הוא רק פסיק, דבר שאין לו שום חשיבות בכלל"

בכל נימי נפשה. תיאורים דומים אפשר לש-מוע מאלפי נערות אחרות מדי יום ביומו, אבל ציפי מייזלס איננה כאלפי נערות אחרות. היא שונה מכולן. היא ודאי יפה יותר מהאחרות, ודאי רגישה יותר, ודאי ודאי אוהבת יותר, אך הרי אף אחת מהנ-ערות האחרות אינה נשואה לאלי מייזלס, כשזר פוגש לראשונה באלי מייזלס, ומעו להישיר את מבטו אליו ליותר מ-שניה חפזוה, הוא רואה מולו גוש זעיר ומצומק של בשר-אנוש, ישוב בתוך כיסא-גלגלים, רגליים קטנות ומדולדלות, ידיים מאורכות יותר מן המתאים לגוף כה צמק ושפוף, ושלחות לעברים בלתי צפ-יים, ראש הגשמש לרגעים על הכתף ללא יכולת להתרומם בכוחות עצמו.

ולדמות זו נשואה ציפי מזה עשרה חוד-שים. עשרה חודשים אשר, לפי עדותה, הם המאושרים ביותר בהייה ומה שחשוב יותר, עשרה חודשים המהווים, לגביה, פתיחה לשנות אושר רבות לצידו של אלי, לאורו של אלי.

ס יפור חייו של אלי מייזלס לקוח כ-אילו מתוך אגדה. מילחמה של צעיר, אשר נידון בילדותו למחלה מנוונת, חסר-כתמרפא וכל תיקוה להחלמה, מילחמה דו-קישוטית בטחנות-ירות, אשר בה ניי-צח לבסוף החלש ונטל-הסיכויים, לכאורה, את הרופאים והמדיע, את הטבע והביולוגיה,

אני אדם בריא!

וישנו באלבום בחורות, ישנה שם אילנה, בתורה תימניה שהיתה החברה האחרונה של אלי לפני נישואיו. "היו בינינו יחסים יפים מאוד" מספר אלי, "בעיקר, מה שאהבתי, זה את הצורה בה היתה נשענת עלי כאשר דחפה את העגלה שלי."

ישנה רותי גנון, שהיתה חברה של אלי בתקופת לימודיו בבית-הספר התיכון, ואלי זוכר כיצד היו נוהגים ללקק ביהד מעל אותו מקל של ארטיק, והיתה ציפי קליין, ידידה טובה של אלי משך שנים רבות, שהפכה להיות: "חברה שלי ליום אחד. אחרי-יום היא החליטה לגמור איתי, ועד היום אני לא יודע למה."

פוריה פונגרה היתה, בנוסף לאהבה גדו-לה, גם זמרת מחוננת. אלי אהב את השירה שלה, והוא נזכר תמיד ב: "הרבה הרבה חזויות משותפות שלנו."

והיתה גם חווה לורנס, חברה של אלי מהתקופה בה היה בצופים, מאוחר יותר מזכירתו של "טליק", האלוף ישראל טל, ויש עוד הרבה אחרות, שליוו את אלי משך השנים והעניקו לו החושה של נער ככל הנערים.

עזר-כנגדו ציפי, רעייתו בת ה-18 של אלי מייזלס, במילוי אחד מתפ-קדיה כאשר נכה: לחחוק בידה את שפופרת-הטלפון, שעה שאלי מדבר לתוכו. ציפי נמצאת במחיצת אלי כל שעות היממה, וממלאת את מקום שריריו המנוונים. השניים נישאו לפני עשרה חודשים, למרות התנגדות הוריה.

אהבות הילדות שלו באו לידי ביטוי במתן רשות לנאהבת לצאת עימו לטיול, או נכון יותר, לדחוף את עגלתו לטיול

ואפילו, כן נדמה לעיתים, את אלוהים בכבודו-ועצמו.

אלי מייזלס ערך קרבות אי-נספור בי-חייו, וברבים מהם ניצח.

עוד בהיותו בן שנה נלחם כנגד אותם רופאים אשר קבעו כי לא יגיע אפילו לגיל שנתיים. אחרי-כך נאבק כנגד התי-נגדותם הטבעית של חברים, מורים, מדרי-כים בגדנ"ע ובצופים, אשר סירבו להאמין כי לנכה במצבו יכולות להיות תכונות אשר תאפשרנה להם להתעלם ולשכוח את נכותו.

הוא נלחם בגורל שנטל ממנו את אביו, שמת ממחלת הטרטן, ושגזל ממנו את אימו, הגיבורה העיקשת, כתוצאה מחבטות רצי-חניות של אביו-החורג.

הוא נלחם כנגד הכאבים הגופניים הי-עזים שגרמו לו אחיות בבתי-חולים, אשר לא ידעו כי מחלתו היא מחלת ניוון-שרירי-רים חמורה, אך עצביו הם לשל אדם בריא, המרגיש כל-כאב.

הוא נאבק באלופי צה"ל שלא רצו לגייס אותו לצבא, ברב גדול-בתורה אשר סירב להתיר לו לשאת אישה אשר אהב, בי-פרופסורים באוניברסיטה, במשפחות-אומי-נות אשר בגדו בו, לדעתו, ואפילו בכור-נותיו הטובות של אחיו הבכור, מי שלי-